

ČOVJEK KOJI JE RAZOVARAO S BOGOM

(*Fenomen svetosti kroz lik oca Stjepana Sorića**)

A Marius

Bio je Čovjek. Sav uronjen u Stvoritelja. Ne nestvaran, ne otuđen od ljudske misli i čovječanske kretnje. Ljudsko u njemu ostvarilo je kroz Božju prisutnost svoj puni rast i dobilo zamah koji zahvaća sve oko sebe u zagrljaj posvećenja i vrhunaravne ljubavi. Davao je sebe bez pridržavanja: u srdačnoj neposrednosti, širinom i toplinom osmijeha koji ublažava i uklanja bol. Bio je odjek Riječi, postavljen na putove zemlje da bi joj pribavio poklonike neba. Bijaše sav pokret apostolske revnosti. Asketa koji je lomio vlastito srce pod bremenom Božje sile u sebi.

Njegova molitvena predanost bila je neprestano izgaranje u žrtvi: u odricanju svoje volje za volju Onoga koji ga je ljubio. Ljubav nije uzvraćao pompozno, učenom i usiljenom rječitošću hladnog teologa, ni glasnim uzdisajima pjesnika. Bijaše oličenje poniznosti, koji je za dozvolu i poklon da glasno pjeva Bogu i da Ga svećeničkom moći u misnoj Žrtvi svakodnevno doziva na svoje ruke, i još dublje u svoje srce, plaćao ulog potpunog odricanja. Lomio je svoju put, svoju maštu, svoje porive šireći tiho i sakriveno u svome biću prostore Božjeg kraljevstva.

Takav je bio otac Stjepan Sorić. Takav je bi očovjek koga je Milost kroz službu franjevačkog redovnika predodredila da bijesne Božjim osmijehom u tamu ljudske bijede.

Brz u kretnji milosrđa, u prekoravanju zla, u poticanju na dobro. Ljudski osjetljiv i svetački odgovoran. On je shvatio da je vrijeme Božji dar, da prostore zemaljskog života treba ispuniti prisutnošću Onoga koji ih je stvorio.

I njegovo se široko, franjevačko raspjevano srce svakim otkucajem otvaralo prostoru i vremenu da primi Ljubav i da je uzvrat. Bijaše posuda Milosti, pjesnik Božje misli, darovatelj srca koje ne umije da živi osim od žrtve. Neumorni tragač na stazama Volje. Stalno u naponu i naporu da osmisli hod, disanje, svaki svoj pokret u Božjoj klimi, mučno podnoseći ograničenja tijela i prisilu tuđe volje na propinjanje svoje poletne duše.

On koga je Milost predodredila da svijetli iz vlastite rane, da gori do samouništenja, bijaše opsjednut uvjerenjem da umiranje s Otkupiteljem jest egzistencijalni imparativ koji proizlazi iz evanđeoskog poziva na svetost.

I želio je da bude riječ žive i neugasive akcije, odjek Riječi, dosljedan do najintimnijeg pokreta osjećanja i misli.

Rado je naglašavao odgovornost pred Bogom za svaku izgovorenu i suvišno izrečenu riječ, a njegova omiljena izreka bila je: Manje govoriti o Bogu, a više s Bogom. To je on potvrđivao cijelim svojim držanjem. Svojim stilom života i snagom nepokolebljivog nutarnjeg uvjerenja koje je od njega stvaralo ono specifično ozračje utjelovljene evanđeoske istine — i ta je u sugovorniku pobuđivala strahopoštovanje. I kada je blago korio i osmijehom ublažavao opori prizvuk ukora, nehotice i nesvjesno nametao je strah. Strah koji je sinonim priznanja onoj snazi uvjerenja koju jedino ostvaruje Istina kao prisutnost Božjeg duha.

Duša tog čovjeka khrke tjelesne konstrukcije a gigantskog nutarnjeg rasta bijaše satkana od suptilnih niti ljudske osjetljivosti na svaki dodir. Bio je u sebi pjesnički raspjevan, mistično uznesen, isposnički opor. Ranjav u naletima vremena. S Kristom satrven, s Njime i u Njemu postojan kao Ljubav.

»Sve što radim, činim protiv svoje volje... Budi volja Božja... Bog tako hoće, odrecimo se radi Njega... Budimo lukavi za nebo, iskoristimo darove Milosti...« bili su neprekidni refreni njegove molitvene misli.

Bojao se smrti, ali ju je prihvaćao svakim trenutkom svoga života kao volju Onoga koji ga je stvorio. Radovao se životu kao prigodi za sticanje zasluga kroz neprestano svjesno i sistematsko mrtvenje i odricanje. Njegov put od zemlje do neba bila je — patnja. »Ja užasno trpim« omaklo mu se u razgovoru više

* U povodu godišnjice smrti.

puta (i posljednji dan njegova blagoslovljena života!). »Volja Božja« — bio je logični zaključak tog odjeka ljudske slabosti koji toliko asociira na Pavlovu misao. On se uistinu ponosio svojim slabostima i svojim križem.

»Budimo ponosni što smo kršćani. Sretni što imamo Boga. Molimo i ponizimo se da u nama nikada ne iščezne strah Božji... Budimo veseli« govorio je, poticao i korio u isti mah s osmijehom koji nije uspijevao — onima koji su ga dublje poznavali — do kraja prikriti crte nutarnje patnje i napetost koja je opipljivi odraz nasilja na narav.

Upravljač je svoje korake stazom pravde i samoprijedora ne prezajući od poteškoća i žrtve. Nije se spoticao, osim u ranama kojima je plaćao odricanje od grijeha. Poput svoga Boga, on je primao i tuđe ožiljke i u brazgotine okajane krivnje ulijevao Milost ovlaštenjem svoje apostolske službe. On: apostol ljubavi, pronositelj Vesele vijesti, isposnik — koji druge ozdravljuje i jača. Klonuo i satrven, da bi druge uspravio neopozivim priklanjanjem Dobroti.

U svaki čin milosrđa i sućuti unosio je oplemenjenu ljudskost i vjeru u vrhunaravnu pomoć koju je bez prestanka zazivala njegova poniznost.

PRAVEDNIK je Gospodnji odraz Ljepote koju je Providnost oživotvorila među onima što nasilno osvajaju nebo. Silom Božjeg duha, snagom posta, bdjenja i molitve — i onog praštanja koje do krajnosti iscrpljuje sve mogućnosti popravljanja i posvećenja.

Pravednik je Gospodnji djelatelj dobrote koji na sebe prima ispaštanje da bi izliječio.

Pravednik je Gospodnji oličenje molitvene predanosti u trenutku Vremena koji je Providnost ovjekovječila dahom Mudrosti i Dobrote.

Pravednik je Gospodnji polet djeteta prema Ocu. On je poslušnost u službi Ljubavi. On je rast pod brigom Onoga koji slabost pretvara u jakost, — jer je zaniijekala sebe.

Pravednik je Gospodnji bljesak vrhunaravne spoznaje koji u nemirima i nesigurnostima Vremena osvaja prostore Božjeg kraljevstva u poniznoj podložnosti uma i mističnom uzletu srca.

Pravednik je Gospodnji brat i sljedbenik Rasketoga. On živi od umiranja prislonjen na volju Oca. On je suokupitelj i — po riječima Evandjelja — bezvrijedan i beskorisni sluga, jer samo u Bogu njegova je snaga i dobrota volje.

I smrt je pravednikova — Život. Dosljedni završetak puta koji je Stvoritelj zacrtao stvorenju koje Mu se priklonilo u ljubavi. Odredište koje životne energije u posljednjem poklonstvu pretvara u žarište vječne, neugasive dinamike gibanja u Bogu.

To je samo posljednji bljesak življenja koje od svoga početka bijaše umiranje. Izgaranje srca koje ugasnućem u rani Božjeg Srca raspiruje Vječnost.

Smrt Oca Stjepana je posljednji hip Života u punini milosti. Obećanje vječnog oživotvorenja onih ljudskih energija koje u prolazu surovošću zemlje nisu do kraja istrošile njegovu ljubav.